

Edel Saunte: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om invalide- og folkepension. (Om invalide- og folkepensionsbidrag).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 879, fremsættelsen i tidenden sp. 1613).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om Statsbanepersonalets Sygekasse.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 889, fremsættelsen i tidenden sp. 1614).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Waldemar Laursen: Den sygekasse, det foreliggende lovforslag har betydning for, Statsbanepersonalets Sygekasse, har gennem årene haft en særstilling inden for dansk sygeforsikringslovgivning. Måske har det sin årsag i dens opbygning, måske i, at det drejer sig om en af de ældste sygekasser i landet, der tillige er landsomfattende.

Denne sygekasses opståen kan i realiteten føres tilbage til den epoke, da de første jernbaner herhjemme begyndte deres virksomhed, altså før der endnu var tænkt på eller skabt en sygeforsikringslovgivning i vort land. Det vil sige, at man allerede da inden for det personale, der var beskæftiget ved de dengang dannede jernbaneselskaber, havde forståelsen af, hvilken betydning det havde at stå samlet og hjælpe hinanden, når sygdom for kortere eller længere tid slog en arbejdsfælle eller medarbejder ud, og selv om hjælpen vel nok

var begrænset, løstes opgaven i påkommende tilfælde, nemlig at holde den værste nød fra hjemmet.

Sygekasserne — der var to til at begynde med — havde livskraft i sig, de var levedygtige og virkede da også enkeltvis indtil 1934, da de sammensluttedes i en landsomfattende sygekasse for alle ved statsbanerne ansatte samt deres hustruer og børn under 15 år. Da imidlertid vor offentlige sygeforsikringslovgivning efterhånden blev udbygget og fik fastere rammer at arbejde under, fulgte Statsbanepersonalets Sygekasse med i udviklingen sideordnet med denne lovgivning. Den var selvstændig, den havde sin egen indtægt; men det var frivilligt, om personalet i de forskellige tjenestegrene ville stå i sygekassen eller foretrak en anden statsanerkendt eller statskontrolleret sygekasse i det område, hvor vedkommende havde sin bopæl.

I det store og hele fulgte man dog de samme regler inden for denne sygekasse, som gjaldt for den offentlige sygeforsikring. Der ydedes statstilskud til sygekassen, og den blev som de anerkendte sygekasser undergivet tilsyn af direktoratet for sygekassevæsenet med hensyn til godkendelse af vedtægter og ydelser. Også de sidstnævnte har i hovedsagen været de samme som i de anerkendte sygekasser, til hvilke der altid har været overflytningsret.

Hvad den lægelige behandling angår, og her tænker jeg på valg af læge, har en særlig ordning været gældende, idet den lægelige behandling er blevet foretaget og den dag i dag for øvrigt foretages af særlig ansatte jernbanelæger, med hvilke sygekassen ved fri forhandling har indgået overenskomster om behandling af medlemmerne. Disse overenskomster har dog altid i det store og hele været på linje med de overenskomster, der er blevet indgået med de offentlige sygekasser og lægerne. Behandlingen hos disse læger har altid været fri for samtlige medlemmer; herudover har man givet tilskud til medicin og tandpleje til såvel bemidlede som ubemidlede medlemmer af sygekassen.

Det foreliggende lovforslag må ses i relation til det af det i høje ting i juni 1960 vedtagne lovforslag om den offentlige sygeforsikring, en lov, der træder i kraft nu den 1. april. Loven tilsigter gennem rationel